

Nr 70.

Av herr **Pehrsson** i Göteborg, *om reserverande av visst belopp till understödjande av arbetslösa svenska sjömän i främmande länder.*

Ett icke ringa antal svenska sjömän ha utan egen förskyllan genom arbetslöshet kommit i verkligt nödläge i främmande hamnar. Det synes mig vara oundgängligt, att deras hemland här träder hjälpare emellan. Landets värdighet kräver jämväl, att dessa svenska medborgare på utländsk botten icke för sitt uppehälle bliva hänvisade till främmandes barmhärtighet, såsom nu i icke ringa utsträckning är förhållandet. Svårast blir kanske dessa sjömäns läge i land, där det allmänna nödläget är som störst. De på respektive orter bosatta landsmännen ha på mycket uppoffrande sätt bisprungit de arbetslösa sjömännen, men deras resurser räcka icke på långt när härför, helst som de själva, särskilt i vissa land, lida svårt under depressionen och i första hand känna sig ha förpliktelse mot de nödlidande landsmän, som äro bosatta på platsen.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 11 angående anslag för bekämpande av arbetslösheten har arbetslöshetskommissionen uttalat önskvärdheten av att grunderna för utbetalande av arbetslöshetsunderstöd måtte så avfattas, att jämväl här i riket bosatta utlänningar skulle kunna erhålla sådant understöd och därigenom reciprocitet kunna åvägabringas till fördel för de arbetslösa svenska medborgare, som befinna sig i utlandet.

Även om en sådan reciprocitet kunde allmänt komma till stånd, varom väl åtskillig tvekan torde råda, kan den näppeligen komma att omfatta de arbetslösa sjömännen, som icke äro bosatta i utlandet utan blivit utan anställning i främmande hamnar vid tillfällig vistelse därstädes. Något motsvarande förhållande i fråga om arbetslösa främmande sjömän i svenska hamnar förekommer nämligen i regel icke.

Någon beräkning av det härför erforderliga beloppet liksom något förslag till grunder för utbetalning av sådant arbetslöshetsbidrag kan icke gärna av enskild motionär framläggas, då det förutsätter en hel del uppgifter om de närmare förhållandena, som ensamt kunna lämnas av

respektive konsulat, sjömanspräster och föreståndare för sjömanshem och läsrum för sjömän, vilka bäst känna läget.

Det synes mig vara mest lämpligt att för nu angivet syfte ett visst, skäligt belopp av de medel, som kunna komma att anslås till arbetslöshetens bekämpande, reserverades för nu angivet syfte i enlighet med de närmare föreskrifter, som kunna befinnas erforderliga.

Med hänvisning till vad jag sålunda anfört tillåter jag mig hemställa, att riksdagen ville besluta,

att av de medel, som kunna komma att anslås till arbetslöshetens bekämpande, ett skäligt belopp må reserveras för understödjande av arbetslösa svenska sjömän i främmande land.

Stockholm den 20 januari 1922.

Per Pehrsson.

I motionen instämma:

G. A. Björkman,
Norrköping.

Erik Uddenberg.

B. Corneliussen.

Nils Holmström,
Gävle.

P. Valerius Olsson.

Bj. Holmgren.

Adolf Wallerius.
